

Одного разу він увесь день простояв, витрушуючи зі свого волосся комах. Лікар сказав йому, що жодних комах у його волосся немає. Пробувши вісім годин під душем, стоячи під гарячою водою, після того як годину страждав від укусів, він вийшов і витерся, але у волосся все ще лишились комахи; насправді вони були на його тілі скрізь. Через місяць комахи вже сиділи в нього в легенях.

Не маючи, що робити чи про що думати, він почав теоретично розраховувати життєвий цикл комах і намагався визначити за допомогою «Британіки», що саме це був за вид. Тепер вони заповнили його будинок. Він прочитав про безліч різних видів і зрештою помітив комах надворі, тож зробив висновок, що це – тля. Після того як він дійшов цього висновку, то більше його не змінював, що б йому не казали інші... типу: «Тля не кусає людей».

Люди це казали, оскільки йому продовжували докучати нескінченні укуси комах. У продуктивній крамниці «7-11», яка була частиною мережі, що простяглася майже всією Каліфорнією, він придбав розпилювачі «Рейд», «Блек Флег» та «Ярд Гард». Спершу він попірסקав у будинку, а тоді – на себе. «Ярд Гард» начебто діяв найкраще.

Щодо теоретичного боку справи, то в життєвому циклі комах він визначив три стадії. Спершу, щоб зарази-

ти його, їх приносили люди-Носії, котрі не розуміли, яку роль відіграють у розповсюдженні комах. На цій стадії комахи не мали ані щелеп, ані піддзьобків (це слово він вивчив за тижні наукового дослідження, заняття, пов'язаного з читанням книжок, незвичного для хлопця, який працював у «Гальма й Шини Генді», замінюючи людям гальмівні колодки). Таким чином люди-Носії нічого не відчували. Зазвичай він сидів у віддаленому кутку своєї вітальні, спостерігаючи за різними людьми-Носіями, котрі туди заходили – здебільшого це були ті, кого він вже деякий час знав, але траплялися й незнайомці – усі вкриті тлею на цій некусючій стадії. Він навіть злегка посміхався сам до себе, адже розумів, що особа, яку використовують комахи, взагалі цього не вкурює.

– Ти чого це там либишся, Джеррі? – питали вони.
Він лише посміхався.

На наступній стадії комахи відрощували крила чи ще щось, бо ж насправді то були не зовсім крила; хай там що, але вони мали якісь функціональні відростки, що дозволяли їм роїтися, а саме так вони й пересувалися та поширювалися – зокрема на нього. На цьому етапі все повітря кишіло ними; від цього його вітальня, увесь будинок ставали захмареними. На цій стадії він намагався їх не вдихати.

Найбільше він жалів свого пса, адже бачив, як комахи сідають і влаштовуються на ньому та, можливо, проникають у псячі легені так само, як у його власні. Імовірно – принаймні так казала йому його здатність до емпатії – пес страждав не менше за нього. Чи мав він кудись віддати пса заради псячого ж блага? Ні, вирішив він: тепер, хоч і ненароком, пес був заражений, і переніс би комах куди завгодно.

Іноді він разом із псом стояв під душем, намагаючись відмити його також. З ним йому вдавалося не краще,

ніж із самим собою. Боляче було відчувати страждання пса; він ніколи не припиняв спроб допомогти йому. Певним чином це й було найгіршим – страждання тварини, що не могла поскаржитися.

– Хулі ти там робиш цілий день під душем із цим сраним псом? – одного разу поцікавився його товариш Чарльз Фрек, зайшовши якимось у такий час.

– Я мушу змити з нього тлю, – відказав Джеррі.

Він вивів пса Макса з-під душу й почав його витирати. Спантелечений, Фрек спостерігав, як Джеррі втирав у псячу шерсть дитячу олійку й тальк. По всьому будинку були розкидані та лежали купами банки із засобами проти комах, пляшечки тальку, дитячої олійки та кондиціонерів для шкіри, більшість – порожні; тепер він за день використовував чимало цих засобів.

– Я не бачу жодної тлі, – мовив Чарльз. – Що таке тля?

– Кінець кінцем вона тебе вб'є, – сказав Джеррі. – Ось, що таке тля. Вони в мене у волоссі, на шкірі і в легенях, і цей сраний біль нестерпний – доведеться їхати в лікарню.

– Чому я їх не бачу?

Джеррі поставив загорненого в рушник пса і схилився на колінах над подертим килимом.

– Я тобі покажу, – сказав він.

Килим був укритий тлею; вона стрибала скрізь, догори-вниз, деякі вище за інших. Він шукав особливо велику, оскільки знав, що людям складно їх побачити.

– Принеси мені пляшку або банку, – попросив він, – із-під раковини. Ми закрутимо її або накриємо кришкою, а тоді я зможу взяти її з собою, коли їхатиму до лікаря, щоб той її дослідив.

Чарльз Фрек приніс йому порожню банку з-під майонезу. Джеррі продовжував шукати і врешті-решт знайшов тлю, що стрибала щонайменше на чотири фути у

висоту. Тя була понад дюйм завдовжки. Він упіймав її, підніс до банки, обережно скинув туди й закрутив кришку. Після цього переможно її підняв.

– Бачиш? – запитав Джеррі.

– Агггга, – проказав Фрек, широко розплющивши очі, уважно вивчаючи вміст банки. – Яка здорова! Ого!

– Допоможи-но мені знайти ще, щоб показати лікарю, – попросив Джеррі, знову згорбившись над килимом, лишивши банку позаду себе.

– Звісно, – відказав Фрек і почав.

Через півгодини вони вже мали три банки, повні комах. Чарльз, хоча й був у цьому новачком, знайшов деяких найбільших.

Стояв полудень червня 1994-го. Каліфорнія, ділянка з дешевими, однак довговічними пластиковими будинками, які давно покинули цивілі. Ще раніше Джеррі облив металевою фарбою всі вікна, щоб позбутися світла; кімната освітлювалася торшером, до якого він поприкручував ніщо інше як фари, що світили день і ніч, неначе задля того, щоб зупинити для нього і його друзів час. Йому це подобалося; йому подобалося не відчувати плин часу. Тоді ніщо йому не заважало, і він мав змогу зосередитися на важливих речах. Наприклад, таких: двоє чоловіків колінкують подертим килимом, відшуковуючи комаху за комахою, і наповнюють ними банку за банкою.

– А що ми за них отримаємо? – поцікавився пізніше того ж дня Фрек. – Тобто, чи лікар нам якось віддячить? Подарунком? Баблом?

– Так я від них повністю вилікуюсь, – відказав Джеррі.

Біль, такий постійний, як цей, ставав нестерпним; він ніяк не міг до нього звикнути і знав, що йому ніколи це не вдасться. Потреба, нестримне бажання знову залізи під душ охопила Джеррі.

– Гей, чувак, – видихнув він, випроставшись, – ти їх

далі складай у банки, а я поки що віділлю і...

Джеррі рушив у напрямку ванної кімнати.

– Добре, – відказав Чарльз, його довгі ноги метелялися, коли він ліз до банки, стиснувши обидві руки в кулаки.

Будучи ветераном, він усе ж і досі добре контролював свої м'язи; Чарльзу вдалося дістатися банки. Але тоді він раптом сказав: «Джеррі, гей – ці комахи мене типу лякають. Не хочу я лишатися тут на самоті». Чарльз підвівся.

– Сцикливе падло, – відказав Джеррі, задихаючись від болю, і миттю кинувся до ванної.

– Ти не міг би?..

– Мені треба відлити!

Він хряснув дверима і відкрутив крани душу. Полилася вода.

– Мені тут страшно.

Голос Чарльза Фрека долинав невиразно, незважаючи навіть на те, що той, вочевидь, кричав що є сили.

– То подрочи, блядь! – прокричав у відповідь Джеррі і ступив під душ.

«Нахуя ці друзі? – розлючено питав він себе. Нікуди не годяться, нікуди! Нахуй не потрібні!»

– А ці виблядки можуть вжалити? – закричав прямо з-за дверей Чарльз.

– Ага, можуть, – відказав Джеррі, натираючи голову шампунем.

– Я так і думав.

Пауза.

– А я можу помити руки, струсити комах і зачекати на тебе?

«Сцикло!» – подумав Джеррі з уїдливою люттю. Він нічого не відповів; навіть не припинив митися. Падлюка не вартувала відповіді... Він не звернув жодної уваги на Чарльза Фрека, переймався лише собою. Лише своїми

життєвими, необхідними, жахливими, нагальними потребами. Усе решта може зачекати. Часу не існувало, ніякого часу; ці речі можна відкласти. Усе інше було другорядним. Окрім пса; він задумався про Макса, про пса.

Чарльз Фрек телефонував комусь, хто, як він сподівався, щось мав.

– Можеш відкласти для мене десять «смертей»?

– Боже, та в мене самого нічого нема – шукаю, де б розмутити собі. Дай знати, як щось знайдеш, я б трохи взяв.

– Що з постачанням?

– Думаю, когось загребли.

Фрек поклав слухавку, і коли, понуро вивалившись з платної телефонної будки, – для того, щоб купити, ніколи не користуєшся домашнім телефоном – він оперся спиною об свій припаркований «Чеві», у його голові постало марення. У цьому маренні він проїжджав повз аптеку «Тріфті», і в них було величезне вікно-вітрина; пляшки «повільної смерті», бляшанки «повільної смерті», банки, тюбики, чани й чаші «повільної смерті», мільйони капсул, пігулок і доз «повільної смерті», «повільна смерть», змішана зі «спідами» і наркотою, і барбітуратами, і психоделіками – усе – і гігантська вивіска: «ТУТ ВАМ ДАДУТЬ У КРЕДИТ». Не кажучи вже про: «НИЗЬКІ-НИЗЬКІ ЦІНИ, НАЙНИЖЧІ У МІСТІ».

Але в реальності зазвичай у вітрині «Тріфті» не було нічого: гребінці, пляшки мінеральних олій, аерозолі з дезодорантами – завжди одне й теж лайно. «Та готовий побитися об заклад, що в задній кімнаті під закритим на ключ замком вони тримають «повільну смерть» у первозданній, чистій, не розмішаній, не розбодяженій формі, – думав він, виїжджаючи зі стоянки на бульвар Гарбор, вклинюючись у вечірній дорожній рух. – Приблизно п'ят-